

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: R. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 1898/9, Brno, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2014, č.j. CPR-2446-2/ČJ-2014-930310-V234,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2014, č.j. CPR-2446-2/ČJ-2014-930310-V234, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 6.1.2014, č.j. KRPU-268263-21/ČJ-2013-040022-SV-CV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 měsíce s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Žalobce v žalobě namítl, že prvoinstanční správní orgán vycházel z nezákonného důkazu, kterým byl účastnický výsledek. Prvoinstanční správní orgán tento úkon označil jako vyjádření účastníka řízení, ovšem ve skutečnosti se dle žalobce jednalo o účastnický výsledek. Důvodem sepsání předmětného protokolu totiž nebyla potřeba zachytit projev žalobce, který po poučení vyjádřil potřebu využít svého práva vyjádřit se k věci, ale provedení výsledku ze strany správního orgánu. Tomu odpovídá i vyjádření žalobce, že je schopen vypovídat. Žalobce zdůrazňuje, že je nelogické, aby se vyjadřoval zcela spontánně k otázce vstupu na území České republiky a k následnému pobytu, když předmětem řízení je otázka výkonu pracovní činnosti bez povolení k zaměstnání. V protokolu jsou rovněž zaznamenány otázky správního orgánu. Dle žalobce se jednalo o výsledek, který byl ovšem formálně zaznamenán jako jeho vyjádření. Jako vyslychaná osoba ovšem nebyl žalobce řádně poučen. Dle žalobce z takto nezákonně pořízeného důkazu nelze dovozovat skutkový stav věci.

Dále žalobce namítal nesprávnost úředního záznamu ze dne 21.11.2013. Tento úřední záznam byl vyhotoven ve 13 hodin. I žalovaná strana připouští, že k lustraci žalobce došlo v čase 12.31.55 hod. K této lustraci mělo dojít až poté, co byla provedena pobytová kontrola. Není tedy dle žalobce pravdou, že žalobce byl kontrolován dne 21.11.2013 ve 13 hodin. Přesto žalovaný shledal tento úřední záznam správným. V souvislosti s touto nesrovnalostí žalobce poukázal na skutečnost, že je zpochybněn okamžik, kdy došlo k omezení jeho osobní svobody a zda mu byla správně poskytnuta strava. S těmito otázkami se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal a neodstranil tak pochybnosti o zákonnosti postupu v řízení.

Dále žalobce namítl, že v daném řízení nebylo postaveno na jisto, kdo žalobce zaměstnával. V rámci správního řízení vyplynulo, že práci měl žalobci zadávat pan Petr Troják, se kterým rovněž žalobce dohodl i výši odměny. Společnost Eurovia a.s. však tvrdí, že žalobce měl být poslán k výkonu pomocných prací společností NAZAR s.r.o. Dle žalobce byl žalovaný povinen v rámci správního řízení zjistit, že žalobce byl zaměstnán a tedy naplnil všechny znaky „závislé práce“ včetně toho, kdo mu ji umožnil. K tomu však dle žalobce nedošlo. Žalobce tedy trvá na tom, že nebylo prokázáno naplnění § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě konstatoval, že se žalobní námitky se zcela kryjí s námitkami uplatněnými v rámci odvolacího řízení a proto plně odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí. Současně navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí

dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.

K námitce žalobce, že v případě jeho úkonu zachyceného v protokolu ze dne 21.11.2013 se jednalo o výslech účastníka a nikoli o vyjádření účastníka k předmětné věci uvádí soud následující. Samotný zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) upravuje výslech účastníka řízení pouze v případě sporných řízení v § 141 odst. 6 správního řádu. Sporná řízení vedená podle správního řádu jsou řízení, ve kterých správní orgány rozhodují o sporu, který je veden mezi účastníky. O takové řízení se v daném případě, kdy správní orgány rozhodovaly ve věci správního vyhoštění žalobce, evidentně nejednalo. Pro běžné správní řízení, kdy správní orgány rozhodují o právech a povinnostech účastníků tedy správní řád vůbec výslech účastníka neupravuje. Zákon o pobytu cizinců pak v § 169 nazvaném jako „Odchytky od správního řádu“ v odstavci 2 obsahuje speciální úpravu účastnického výslechu. V tomto ustanovení je uvedeno, že správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Dále je tam uvedeno, že účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet; správní orgán účastníka řízení před výslechem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi. V ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu je pak mimo jiné uvedeno, že o ústním jednání jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol.

V daném případě je v záhlaví protokolu uvedeno, že je vyhotovován v rámci správního řízení ve věci správního vyhoštění a jako důvod sepsání je uveno: *„tento protokol je s vámi sepsán, protože jste byl dne 21.11.2013 v 13:00 hod. kontrolován hlídkou OPKE Chomutov při práci v kamenolomu v obci Chraberce, který provozuje firma Eurovia Kamenolomy. Konkrétně jste prováděl úklidové práce a čistil jste pásový dopravník od odlétajícího kamení. Jelikož jste byl kontrolován při práci, bylo od Vás požadováno povolení k zaměstnání, které jste nepředložil. Předběžnou lustrací na Úřadu práce ČR bylo zjištěno, že k dnešnímu dni tj. 21.11.2013 nemáte vydané žádné platné povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.“* Následně je v protokolu zachycena souvislá výpověď žalobce vztahující se k jeho osobě, jeho vstupu na území České republiky, pobytu zde a hlavně k jeho činnosti v kamenolomu. Žalobce zde vyličil, jak práci získal, jakou měl slíbenou odměnu a s kým o práci jednal. Následovaly odpovědi na otázky správního orgánu, které jsou v protokole zachyceny. Otázky směřovaly k upřesnění tvrzení žalobce a dále k otázce možnosti jeho vycestování do země původu a ke zjištění jeho osobních poměrů.

Soud konstatuje, že v daném případě se nejednalo o žádnou ze skutečností výslovně uvedených v ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V rámci správního řádu, účastnický výslech v nesporných řízeních upraven není. Z obsahu předmětného protokolu pak je patrné, že před zahájením protokolace, bylo účastníkovi naznačeno, o jakých skutečnostech se má v rámci ústního jednání vyjádřit. Je patrné z obsahu vyjádření žalobce, že mu bylo sděleno, že má uvést skutečnosti o své osobě, jak se dostal na území České republiky

a souvisle se vyjádřit k otázce zaměstnání, při jehož výkonu byl zajištěn. Následně byl s žalobcem veden dialog týkající se výkonu předmětného zaměstnání a možnosti jeho návratu do země původu. Dle názoru soudu postup správního orgánu v daném případě nijak nevybočoval z rámce procesního institutu ústního jednání ve věci, o kterém se v souladu s § 18 správního řádu vyhotovuje protokol. Skutečnosti, že se v daném případě jednalo o ústní jednání s účastníkem řízení, zcela odpovídá i poučení účastníka obsažené v předmětném protokole.

Tuto námitku vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

K námitce zpochybňující správnost a pravost úředního záznamu ze dne 21.11.2013 uvádí soud následující. Žalobce poukázal na určitý rozpor ve skutečnosti, že v předmětném úředním záznamu je uvedeno, že pobytová kontrola proběhla ve 13.00 hod dne 21.11.2013, ovšem z počítačového výstupu dokládajícího lustraci v informačním systému vyplývá, že k ní došlo již v 12.31.55 hod. V žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že předmětný úřední záznam byl sepsán ve 13.00 hodin dne 21.11.2013 poté, co byl žalobce převezen policisty na stanici k provedení nezbytných úkonů správního řízení, ke kterému je zapotřebí výpočetní technika. K lustraci v informačním systému žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že k ní došlo na základě telefonického dotazu již ve 12.31.55 hodin dne 21.11.2013.

Vysvětlení žalovaného, že k lustraci v informačním systému došlo na základě telefonického dotazu hlídkujících policistů, odpovídá dle soudu i skutečnost, že jako autor předmětné lustrace v informačním systému je uveden D. B. a členy hlídky provádějící v terénu samotnou kontrolu byli pprap. D. a pprap. N. Je třeba rovněž zdůraznit, že samotná kontrola trvá určitý čas a již před převozem cizince na stanici musí mít policie předběžně zjištěno, že se jedná o osobu pracující bez povolení k zaměstnání. Dle názoru soudu postupovali policisté správně, pokud si přímo z terénu ověřovali, zda žalobce má platné povolení k zaměstnání. Tímto postupem policie zajišťuje, aby případně neobtěžovala nad míru nezbytně nutnou cizince, kteří by disponovali řádným povolením k zaměstnání nutností dostavit se na stanici za účelem ověření existence povolení. Drobné pochybení zasahujících policistů spatřuje soud ve skutečnosti, že v úředním záznamu ze dne 21.11.2013 uvedli jako okamžik provedení pobytové kontroly časový údaj korespondující zřejmě s okamžikem sepsu předmětného úředního záznamu a nikoli skutečný okamžik provádění kontroly. Tato drobná nepřesnost pak ovšem nijak nezpochybňuje věcný obsah předmětného úředního záznamu, když skutečnosti zachycené v tomto úředním záznamu rozhodné pro meritorní posouzení věci pak sám žalobce potvrdil ve svém vyjádření do protokolu v rámci ústního jednání ve věci. Uvedená nepřesnost, na kterou poukazoval žalobce, tedy nemohla mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Dílčí námitka, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevyjádřil k tomu, že v důsledku špatného časového podchycení okamžiku pobytové kontroly je zpochybněn okamžik omezení žalobce na osobní svobodě a rovněž to, zda mu byla řádně zajištěna v rámci zajištění strava, je dle soudu zcela nedůvodná, neboť namítané skutečnosti nemají žádnou souvislost s předmětem daného řízení a bylo by zcela mimo procesní ekonomii, aby se jimi žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval. Stejně tak soud se těmito námitkami nebude zabývat, neboť nemají žádný vztah k předmětu řízení, kterým je v daném řízení uložení správního vyhoštění cizinci, který pracoval bez řádného povolení k zaměstnání.

K námitce žalobce, že nebylo prokázáno naplnění § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce ke dni provedení lustrace disponoval povolením k zaměstnání pro zaměstnavatele LASER COMPANY s.r.o. pro druh práce – dělníci v oblasti výstavby budov a s místem výkonu práce Praha. Při předmětné kontrole byl žalobce zastížen hlídkou policie při výkonu práce neodpovídající svým charakterem práci uvedené v povolení k zaměstnání a mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání.

V ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je mimo jiné uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

Otázkou výkladu formulace „*je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání*“ se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28.8.2013, č.j. 8 As 93/2012-41. V tomto rozsudku dospěl k závěru, že uvedenou hypotézu je třeba vykládat tak, že zahrnuje jakoukoliv formu závislé práce, pro kterou je zákonem vyžadováno povolení k zaměstnání, bez ohledu na to, zda byla formálně uzavřena pracovní smlouva mezi zaměstnavatelem a dotčeným cizincem. Skutečnost, zda byla uzavřena pracovní smlouva není pro posouzení podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců rozhodná. Postačuje, že cizinec uzavřel ústní dohodu.

V daném případě je mezi účastníky nesporné, že žalobce jako cizinec v době kontroly vykonával práci, ke které je dle zákona nutné povolení k zaměstnání. Tuto práci vykonával mimo místo výkonu práce uvedené v jeho povolení k zaměstnání. Současně tato práce byla odlišná od práce, k jejímuž výkonu mu bylo povolení k zaměstnání vystaveno. Již z charakteru prováděné práce odlišné od práce uvedené v žalobcově povolení k zaměstnání vyplývá, že žalobce vykonával práci bez potřebného povolení. Nebylo tedy nutné, aby správní orgány zjišťovaly, zda byl žalobce vyslán na pracovní cestu zaměstnavatelem uvedeným v jeho povolení k zaměstnání, neboť i bez toho bylo patrné, že žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání. Rovněž soud nespatřuje pochybení správních orgánů ve skutečnosti, že v rámci správního řízení nezjišťovaly s kým a zda vůbec měl žalobce uzavřenu písemnou pracovní smlouvu. Sám žalovaný sdělil do protokolu v rámci ústního jednání, že požádal o práci pana P. T. a ten jej zaměstnal. Pan T. mu stanovil druh práce a dohodl se se žalobcem na výši hodinové odměny. S přihlédnutím k výše uvedenému výkladu Nejvyššího správního soudu bylo tedy v dané věci prokázáno, že žalobce byl panem T. zaměstnán. Výše uvedené skutečnosti mohly mít správní orgány na základě skutečností zjištěných při samotné pobytové kontrole a na základě vyjádření žalobce za objektivně zjištěné. Zjišťování dalších skutečností nebylo pro meritorní posouzení případu potřebné.

Z výše uvedeného pak vyplývá, že správní orgány měly v daném správním řízení postaveno na jisto, že žalobce byl zaměstnán na území České republiky bez povolení k zaměstnání, ač je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobcovu námitku soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů

řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 3. července 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová